

СЛУЖБА ДНЯ І НОЧЫ

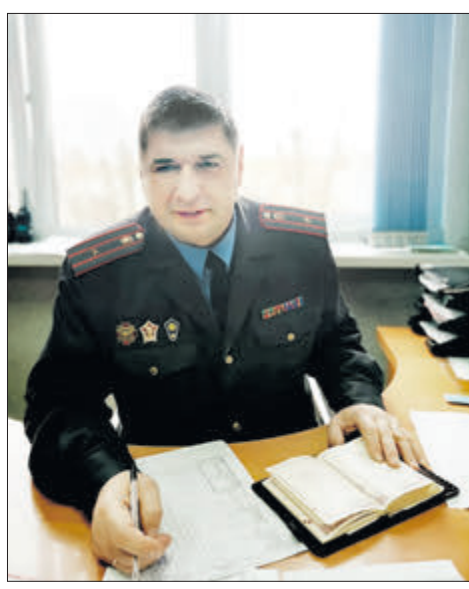
Патрульна-паставая служба міліцыі адзначыла стагадовы юбілей

Менавіта 29 верасня 1920-га галоўнае ўпраўленне рабоча-сялянскай міліцыі тагачаснай Беларускай ССР сфарміравала асаблівы лятучы атрад, перад якім ставілася задача падтрымліваць грамадскі парадак і спыняць правапарушэнні на вуліцах Мінска.

Служба гэтая вельмі напружаная — трэба пастаянна быць у курсе ўсяго, што адбываецца на тэрыторыі даручанага раёна, трымаць кантакт з мясцовымі жыхарамі. Наш суразмоўнік **Сяргей КАПАНЕЦ** праслужыў у патрульна-паставой службе Заводскага РУУС Мінска 26 гадоў без перапынку. Прыйшоў ён туды позняй восенню 1993-га звычайным радавым. На пенсію сыходзіў напрыканцы 2019-га ў званні падпалкоўніка. Кар’еру скончыў на пасадзе камандзіра роты.

— Я сам родам з Чэрвеня, — кажа Сяргей Капанец. — Вярнуўся я ўвесну 1991 года з войска і задумаўся: кім быць? У той час было мноства кааператываў. У адзін з іх, які спецыялізаваўся на будаўніцтве, я і ўладкаваўся. Праца была цяжкая фізічная, але і плацілі добра. Ды толькі вось кааператывы ў той час як хутка з’яўляліся, гэтак жа хутка і знікалі. У рэшце рэшт захацелася нейкай сталасці. І вось недзе праз год я прыйшоў на службу ў Чэрвеньскае РУУС.

На радзіме Сяргей Капанец адслужыў паўтара года. Чэрвень — невялікі горад

2018 год.
Сяргей КАПАНЕЦ яшчэ ў званні маёра.

— Калі я стаў камандзірам аддзялення, узводу, а пасля роты, то аналізаваў злачыннасць па часе і раёнах. Дык вось, раней толькі на абсягах мікрараёна Ангарская было столькі рабаванняў за месяц, колькі летась па ўсім Заводскім раёне ў год. Наркагандаль быў таксама болей кропкай Заводскага раёна. Вельмі шмат рабавалі людзей, якія ішлі нападпітку. У сярэдзіне 1990-х пачалі зрываць з галоў норкавыя шапкі, якія каштавалі не адзін месячны заробак. І зноў жа. Прайшло дзесяць-пят-

і свае плюсы. Паколькі насельніцтва там змянялася слаба, то мы нават прыкмячалі невядомых людзей, якія сядзелі ў кампаніях у двары ці на беразе ручая. Прычым большая частка нарадаў працавала тады ўвечары. Мы ведалі, што значная частка месцічаў працуе на прамысловых прадпрыемствах. І ўсе канфлікты, сваркі і спрэчкі пачыналіся менавіта тады, калі людзі пасля працы прыходзілі дадому.

Да таго ж у тыя часы заробак толькі толькі пачыналі выплачваць на пластыкавыя карткі. Але банкаматы былі рэдкасцю, і людзі лічылі за лепшае атрымліваць грошы па-ранейшаму гатоўкай. Да гэтага трэба дадаць традыцыю «абмыць» заробак. Піўныя, кавярні тады літаральна ламіліся ад людзей. Не кажучы пра тое, што алкаголь ліўся ракой, што ў саміх кавярнях шчыравалі кішэннікі, дык і пасля рабавалі п’яных людзей, якія вырашылі адпачыць у найбліжэйшых дварах. Але зноў жа, падкрэсліваю, ніякіх банд у нас не было. І традыцыйна ў гэты дзень нам хапала працы і ўвечары, бо сямейна-побытавыя скандалы на глебе алкаголю — гэта ўжо класіка.

Праз дзесяць гадоў службы на «Шарыках» Сяргея Капанца перавялі ў іншы мікрараён — на Ангарскую, якая таксама «славілася» ў тыя часы.

— Што і казаць, кантынгент быў актыўны. Ды і элементарна яго больш было. Палічыце, колькі кватэр у цэлай хрушчоўцы з «Шарыкаў», дык там столькі ж толькі ў адным пад’ездзе, не гаворачы ўжо пра маласямейкі. І насельніцтва было прыкметна маладзейшае. Змянілася і спецыфіка працы — сталі больш ездзіць у складзе аўтапатрулёў. Пры гэтым, канешне ж, абыходзілі пешкі ўсе двары і вуліцы.

Сяргей Капанец прыгадвае, што «благое» месца ў нулявыя было паблізу мясцовага ўніверсама. Тады там існаваў магазін, у якім уначы гандлявалі алкаголем.

— І чаго там толькі не было! Бойкі, скандалы, бясконцае распіццё спіртнога ў грамадскім месцы. Доўгі час мы змагаліся за тое, каб спыніць гэты гандаль у начны час. І як толькі гэта адбылося — стала прыкметна цішэй. Даходзіла ж нават да таго, што сюды, на Ангарскую, ледзь не праз паўго года ездзілі выпівохі. Хапала «стомленых нарзанам» і з прысталічных вёсак — Вялікага Трасцянца і Вялікага Сціклева.

Шмат працы дадавалі і крадзяжы з аўтамабіляў. У іх білі шкло і даставалі аўтамагнітолы, а таксама рэчы, якія ляжалі ў салоне. Пастаянна затрымлівалі такіх зладзей.

Між іншым, што яшчэ ўразіла на Ангарскай — вялікая колькасць пашкоджаных

таксафонаў. Мабільнікі тады толькі-толькі пачыналі ўваходзіць у побыт. Кралі, канешне, і іх — прасілі пазваніць і збягалі з дарагой прыладай. А што да тэлефонаў-аўтаматаў, то ў іх чамусьці рвалі трубку. Не ведаю, з хуліганскіх гэта было мэт ці з іх намерваліся нешта здабыць. Але скончылася гэта пасля таго, як таксафоны пачалі абсталёўваць спецыяльнай сістэмай. Як толькі дзе рвалі трубку — тут жа ішло паведамленне міліцыі. І такіх злачынцаў нярэдка лавілі на «гарачым».

Спартыўнае свята ў Заводскім РУУС.

Цікаўлюся ў суразмоўцы — ці не было сумненняў у правільнасці выбару прафесійнага шляху, звязаных са складанасцю працы?

— Ні пра што не шкадую. Нярэдка было цяжка, я гэта не адмаўляю. Загружанасць на працы моцна адбівалася на сям’і. Усё ж такі служба вымагае шмат часу і маральных сіл. Але і жонка, і дачка ставіліся да гэтага з разуменнем і заўжды падтрымлівалі. А набыты ў тыя часы досвед дапамагае мне і цяпер. Зараз я не магу ўявіць такую задачу, якую не здолеў бы вырашыць.

Сяргей Капанец кажа, што і цяпер яшчэ перастройваецца на новы рытм. Яно і надзіўна — пасля дваццаці шасці гадоў «на перадавой» складана адначасна перайсці да цішыні і спакою.

— Мяне калісьці пра гэта папярэджвалі, што так і будзе. За дзень уваходных званкоў цяпер вельмі мала, а раней тэлефон не змаўкаў. Усё ж такі дзесяць гадоў быць камандзірам роты патрульна-паставой службы — гэта вельмі адказна. І першым часам усё здавалася, што я мог прапусціць нешта важнае. Але я і тады знаходзіў «аддушыну», каб хоць у выхадны перавесці дух. Такой базай для падтрымання сіл стала рыбалка, адпачынак на прыродзе. Ёй люблю займацца і цяпер.

Карыстаючыся выпадкам, хачу шчыра павіншаваць усіх супрацоўнікаў патрульна-паставой службы міліцыі ГУУС Мінгарвыканкама з днём утварэння службы. Асобна — ад чыстага сэрца — супрацоўнікаў роты ППСМ Заводскага РУУС. Хачу пажадаць мужнасці і цяпер, удачы і спакойных рабочых будняў, здароўя і шчасця вам і вашым сем’ям.

Фота з архіва Сяргея КАПАНАЦА.

Сярэдзіна 90-х.

з насельніцтвам каля 10 тысяч чалавек. Здавалася б, вось яна — ціхая затока ў неспакойны час. Але ў Мінск нашага суразмоўніка паклікала каханне.

— Калі я сказаў, што пераязджаю ў Мінск, то і бацькі, і знаёмыя спрабавалі адгаворваць. Маўляў, там цяжкая злачыннасць, як у амерыканскіх фільмах, страляніны шмат. Але нічога такога я ў сталіцы не ўбачыў. І не ведаю, адкуль пайшла гэтая пагалоска. Можна, сітуацыю з фільмаў людзі праецыравалі на сваю паўсядзённую... Тых жа заказных забойстваў у Заводскім раёне амаль не было. Але была іншая бяда, якая захоўваецца і цяпер, — вельмі шмат так званых п’яных злачынстваў. Мы сутыкаліся з безліччу канфліктаў, якія разгортваліся па адным і тым жа сцэнарыі. Скажам, сядзячы за сталом з бутэлькай гарэлкі бацька з сынам або два сябры. Слова за слова, узнікае спрэчка, яны хапаюцца за нажы і рэжуць адзін аднаго.

Яшчэ адной прыкметай 1990-х стала велізарная колькасць рабаванняў. Гэта стала наступствам пагаршэння сацыяльна-эканамічных умоў жыцця. Адгалоскі гэтага ішлі даволі доўга:

наццаць гадоў, я сустракаўся за гэты час з людзьмі, якія тады парушалі такім чынам закон. Да часткі з іх прыйшло разуменне таго, што яны зрабілі памылку. І цяпер аб гэтым шкадуюць. Што і казаць — змянілася эпоха, змяніўся менталітэт...

Свой першы выхад на службу позняй восенню 1993 года Сяргей Капанец памятае выдатна:

— Мне прызначылі вельмі дасведчанага настаўніка. За намі замацавалі месца на тэрыторыі так званых «Шарыкаў». Так у народзе называюць раён забудовы 1950-х і 1960-х гадоў каля станцыі метро «Партызанская». У настаўніка мне падабралі міліцыянера, які прайшоў праз Афганістан. І вось так за месяц я пазнаёміўся з новым для сябе раёнам. Там і працаваў наступныя дзесяць гадоў. Хачу сказаць, што на «Шарыках» у той час была велізарная колькасць спантаных злачынстваў. Ды і агромністыя двары ў той час былі там дрэнна асветлены. Калі мы заўважалі, што дзесяці пабілі лямпу ці адсутнічае ліхтар побач з пешаходнай дарожкай, то складалі рапарты і перадавалі іх у райвыканкам. Але спецыфіка раёна мела

Рыбалка — найлепшы адпачынак!